

Tolls d'aigua verda

MÒNICA PÉREZ IGLESIAS

I bless a night I sleep in my abode,
I bless a day when to my work I go,
Judgment and mercy of ubiquitous God,
The good law- and the stony law,

My dusty purple, patched in every piece...
My dusty staff, in the eternal glow!
And else, Oh God, I bless forever- peace
And bread in stove of another's home.

MARINA TSVETAeva

Sempre havia cercat la presència d'un Déu, la seguretat fingida per la irresponsabilitat de tot acte, l'acceptació d'una veritat innegable que hagués de conduir cadascuna de les seves decisions i deslliurar-lo d'una voluntat que li era incòmoda. Un dia el va veure, assegut al parc que hi ha al costat de casa.

—Acosta't, noi! —va dir-li, i ell se sentí beneït per les divines paraules—. Vull que em gronxis!

Una son infinita s'apoderava dels seus músculs, però ell caminà a través del sender de sorra i inicià el vaivé monòton i apagat. I cada vegada que l'empenyia suaument, Déu arrossegava els peus aixecant una densa polseguera. Lliurat com ell ho estava a la gloriosa tasca, però, no advertí pas aquest fet, i fou sepultat sota cent capes de terra. Quina foscor tan estranya se li endinsava pels ulls. Aquests, finalment, no foren capaços de distingir ja res més que la solitud aspra de roques parlants i passes llunyanes de nens que maduren i construeixen castells de pedra sobre els seus pulmons. Així passaren els anys, arrecerat al seu racó, arrencant-se els cucs que li rossegaven les costelles.

* * *

Diuen que, sota el llindar de les portes de l'infern, els homes esdevenen conscients de la magnitud de la seva

existència i criden i es trenquen les cordes vocals intentant que un Déu en qui ara sí que creuen els escolti i els alliberi d'aquesta por, que és més immensa encara que la certesa d'una mort de turment i tolls d'aigua. Un cop al seu interior, ningú no tornarà a creuar-les.

Des del fons de la terra, l'escalfor és tan punyent que fa bullir les artèries i esclata en la consumició del cor. A cavall de la bogeria i l'heroïcitat, la lava forja genets de la paraula, poetes sense ploma que escriuen amb sang la història d'una venjança literària. I aquests homes, que caminen per sobre els cadàvers dels seus iguals i els veuen esdevenir pols sota les seves ungles, s'absolen així de la seva condemna a través de l'infart de miocardi de l'amor al no-res. El buit que tot ho omple, l'*horror vacui* desterrat per una necessitat de dol i de foscor. Són els poetes soterrats els qui menys ploreu. La roca calcària ha sentit emergir d'entre els seus minerals els versos més insolubles i els ha vist desfer-se entre els dits del seu pare sense un gest de desencant poètic. No tenen flors, ni cels extensos, ni valls ni tampoc cames de dona sota els llençols blancs, però tenen foc i tenen força, són espurnes fugisseres de la foguera dels temps. Ells, que cremant els seus cossos ens il·luminen les nits i les fan nostres, són els vertaders Déus de la nostra era. Irreconeixibles, mancats d'un rostre, es podreixen al subsòl dels homes de bé i s'alimenten de la seva indiferència.

Només escriu qui no ha estat premiat amb el do de l'oratoria. Només escriu aquell qui no sap parlar. Tan sols

escriu qui mai no ha estat capaç de refusar-li una altra copa d'absenta al crepuscle. Brindem, doncs, per tots els muts de l'Univers que ja no viuen com nosaltres, perquè no mereixem pas els nostres noms ni els nostres llavis, sinó buit.

Però el pols de la matèria batejava encara al sistema cardiovascular de l'Home i s'estenia pel seu cos, li guanyava la batalla a la carn i també a l'ànima. Les mans encadenades a la cova, cara a cara amb el rei dels inferns, pupil·la contra pupil·la. I al cap només versos, terror, ironia. Ambdós estaven tan a prop que la renovació de l'aire als seus pulmons els unia en un agermanament gairebé irresoluble. Era l'Home endimoniat, o el diable que s'humanitza. Només silenci. Les mans ja sagnants, el metall rovellat ferint aquesta pell que deixa escapar la vida, que corromp encara més aquell fluït que esdevé ja una barreja miserable. I cada cop els músculs més tensos. Tota la seva voluntat concentrada en desfer-se de les manilles tot i que se li emportessin els cos o la mateixa existència. El temps d'un batec, la distància exacta entre les seves boques. Les mans, vol les mans, i la boca, vol els ulls més a dins, al cervell, a la memòria. I el monarca del subsòl que ja només veu literatura en aquelles còrnies embogides de desig. S'apropa més, un poc més encara. Els seus llavis es freguen trencant la darrera fracció de segon abans del Big Bang. Metall. Sang. Vull deslliurar-me, he de deslliurar-me. Satanàs bevent-li els versos de la boca. Deixa'm, vine, apropa't més. La distància d'un moviment de diàstole, encara. Les mans que ja

no se senten més enllà del dolor i la suor freda. Massa set. I de sobte tot es trenca. Cauen les cadenes, els músculs es relaxen i el cos s'entendreix en una abraçada que només rep l'aire. Entre les seves mans, res.

Diuen que, sota el llindar de les portes de l'infern, els homes esdevenen conscients de la magnitud de la seva existència i supliquen i ploren davant d'un Déu que somriu mentre se'ls mira. Diuen, també, que un cop al seu interior, ningú no tornarà a creuar-les. Però l'Home no havia estat cridat a esdevenir un home, sinó un Home. Aquell dia, tempestes terrorífiques, terratrèmols devastadors i inextingibles incendis van sacsejar la Terra com mai abans no ho havien fet. La humanitat s'agenollà davant dels seus altars buits i inicià una seqüència de desesperades pregàries que els regirava els estómacs i els feia vomitar. Havia estat el cop de l'Home contra l'arquitectura, la jornada de portes obertes de l'infern, el renaixement de l'Home i la mort del poeta.

* * *

I fou llavors quan plorà, pres d'una consciència mai abans experimentada, i les llàgrimes, aquesta vegada, formaren un toll d'aigua verda en putrefacció. Decidí per ell mateix, beneït, ara, per la seva pròpia feblesa, emprendre el camí cap a l'escletxa que fereix la terra i deixa passar el sol; emersió dels inferns. El món que fins aleshores havia conegut assistia a la resurrecció de

l'home contra tot. I, tanmateix, encara sentí que li venia de gust una poma.

* * *

Després d'una eternitat de flames, l'Home no havia comprès res més enllà de la volatilitat de la fusta i la ciència inútil de les noves fonts d'energia. El primer dia del nou món, va voler menjar. L'entorn era un llençol blanc que tot ho cobria i ho amagava al nouvingut ésser. El foc havia cremat l'espai de la seva vida i n'havia abandonat les deixalles, que embrutaven aquella llum i convertien el medi en un enorme dibuix lliure que hagués fet un boig o potser un artista. Afamat i dèbil s'adormí, i al seu voltant esdevingueren milers de revolucions que mai no va conèixer, moriren ànimes que cercaven l'escalfor de la paraula, la major part dels mots es van exhaurir i la resta caigueren a un toll inundat d'una aigua tan tèrbola que només els nens s'hi podien endinsar. Quan la nit aclaparadora finalitzà, l'Home ja no era capaç de parlar ni coneixia cap altre instint que una gana irrefrenable. Al bell mig de l'Univers, tan sols la fruita curulla de cucs i de brutícia. I, tanmateix, encara sentí que li venia de gust una poma.

L'Home devorà la poma com hagués devorat un home mateix; canibalisme del fruit de la terra. D'aquell àpat els cucs en feren festa i s'endinsaren a les seves entranyes; aliment de l'aliment. Quan el darrer insecte abandonava el cadàver de l'Home i emprenia un viatge etern cap a la

dispersió del cos, ell se sentí content d'haver estat útil i no sabia dir quin pensament l'havia dut a aquella conclusió poc raonable. De qualsevol manera, acabava de conèixer per primera i única vegada allò que més endavant anomenarien supèrbiament «felicitat». Les seves despulles van ser convenientment processades per un dels operaris de la neteja de la brossa còsmica, rentador de cervells, purificador de consciències. La clau, ja sabem, està al reciclatge de la matèria orgànica.

Els cucs esclataren en una civilització superior i dominant que s'estengué per arreu i colonitzà qualsevol porció de terra. Amb l'evolució dels temps, donarien lloc a nens abocats a tolls d'aigua verda on ja no quedaven paraules.

* * *

Avui plou, les granotes llisquen sobre el vidre de les finestres. Però ell ha sortit al balcó, i tots els ganivets estan estesos pel terra, sobre les taules, clavats a la paret. El sopar és a punt. Mentrestant, respira l'aire pur de la lluna plena i assumeix mil maneres diferents de morir. L'espai és un toll d'aigua d'on beuen les criatures que després creixen i enyoren aquell color espès, i volen tornar-hi, s'hi aboquen. Però sempre hi ha geranis trasplantats a la finestra, que ens mostren conseqüències que no volem veure, escupen l'aliment i esdevenen màrtirs d'una causa que no és la seva. Una veu en off afirma: «Ja no és temps, ara, de reescriure la guia telefònica.» Llavors ell deixa caure el paper i la ploma, i

pren una tassa de cafè amb llet tot entretenant la contemplació d'un nen que es gronxa al parc, sota l'aigua, en solitud.

* * *

Calia, doncs, reorganitzar la canalla, reconduir el món. Asseguts al parc: el Rei dels infants i Déu que es gronxa.

—Només volem saber qui som, què fem aquí, quina és la paraula.

—Gronxa'm —Déu intentava empènyer el seu cos i els peus se li endinsaven a la sorra.

—Sentim a dir que serem homes algun dia.

—Vull que em gronxis! —La seva ira creixia i el cel es començava a ennegrir. Plovia.

—Encara no ens coneixes i el judici ja ha acabat.

El gronxador quedà buit de qualsevol presència mentre Déu s'allunyava envoltat d'una pluja virginal. Sota la tempesta, els habitants de la terra ploraven el Rei dels infants mort a la sorra, sobre el seu castell, amb tal intensitat que el temporal semblava un joc davant la magnitud de la seva pèrdua. Fou tan gran el plor que la terra es diluí, les marees canviaren i l'Univers inicià una llarga i lamentable convulsió: els nens havien esdevingut homes sense temors ni esperances.

Mai més cap reialme no se sollevaria contra el poder suprem. Assegut al tron de la seva oficina, Déu arxivava persones de manera alfabètica descendent. Un rere l'altre tots rebien un nom inventat entre somriures sarcàstics per l'altíssim i es tornaven nens novament, indefensos, in-

nocents, acrítics. Ell, submergia el seu cap a l'aigua verda en putrefacció i pronunciava, solemne: «Ets el meu fill.» I així fou com tota la humanitat se sotmeté a una paternitat desconeguda i la seva custòdia fou deliberadament lliurada a un progenitor absent. Ja no era temps de modificar la guia telefònica. Però estaven en una edat tan difícil i era tan cara la manutenció mensual que ben aviat Déu oblidà les lletres de l'abecedari. Tot i això, ja no era temps de modificar la guia telefònica. Enllistats a les pàgines divines, cap dels infants tenia la capacitat de créixer. El món era un immens jardí d'infància on els nens coneixien alhora la decadència i les granotes. Satisfet de la seva obra, Déu es passejava entre criatures i se sentia segur, dominador, i poderosíssim. I es gronxava decidit al parc etern on ningú ja no el feria.

Però un dia el va veure, aferrat a les cadenes que protegien el seu balanceig, amb els ulls plens de rancúnia i de fang, el pit brut de vòmit de poma madura: era l'home, o l'Home, o potser no hi havia ningú allà.

* * *

Tots els convidats a taula han mort. Pluja o ganivets? Tant se val, potser han estat les granotes. Ens caldrà esborrar un parell de noms, però «Ja no és temps, ara, de reescriure la guia telefònica». I ell recull la vaixel·la, afligit per la pèrdua de temps i l'acumulació de cadàvers al menjador. Amb l'educació habitual, demana permís per absentar-se un instant i puja un punt l'ambientador

per si volguessin passar allà la nit. Ha tret el cava, les copes són geomètricament repartides sobre el mantell, i es disposa a brindar, tot mostrant un somriure sarcàstic als llavis, amb la visió més tendra del seu futur, que seu a la taula amb el cap acotxat sobre els braços, tan hieràtica i real i morta. Però una trucada a la porta trenca el ritual, encara no por beure.

* * *

Davant la mort dels seus fills, Déu restava impassible i dedicava les tardes a passejar entre piles de cadàvers sorgits de les seves entranyes. Assegut sobre la putrefacció d'alguna de les seves sobrealimentats criatures, feia una cigarreta mentre s'oferia a l'interessant món de l'evangeli. Era com una au carronyera que cerqués l'aliment a la carn de tots aquells cossos inanimats que eren el fruit de la seva pròpia persona.

Només l'Home, reesculpit en un acte de condescendència per l'Altíssim, commogut per aquell extermini dels dies i la visió terrible que constitueix la quietud dels infants, feria la terra amb els solcs que haurien d'esdevenir tombes. I els deixava caure, lleugerament, com una esperança morta i soterrada que ja mai més ningú no podria trobar. Sentia al seu pit, mentre ho feia, un constrenyiment estrany, una enyorança impossible dels temps d'infància que mai no havia viscut. I es sorprenia, de vegades, assecant-se les llàgrimes que li queien dels ulls cap a la terra i tot ho humitejaven. Potser és que l'Home comprenia, a poc a poc, les conseqüències de les seves mans contra la Dona.

O potser els components salins d'aquell subsòl l'irritaven les retines.

Quaranta-vuit graus a l'esquerra i el planeta és renovat per aquelles manetes que saben més sobre tu del que podries arribar a abastar en 156 moviments de translació complets. Però, la mateixa ceguesa tèbia, idèntic procés de degradació de les formes, i llum, una llum industrial que no permet veure més enllà de la pròpia incapacitat. Si el color només sorgeix de la il·luminació del vidre, si el reflexes han nascut del propi desig de ser contemplats, abandona el cos, clou les parpelles. Fos a negre i tot desapareix.

Però Déu no estava disposat a renunciar tan fàcilment a les seves caminades vespertines, i entre línia i línia del seu llibre favorit, aixecava la sorra, esfondrava la pau d'aquella terra solcada per l'Home. Ell, pacient, tranquil, redimint els seus propis pecats, acaronava de nou aquells qui havien estat d'alguna manera els seus germans, i amb el dol oportú aprofundia en aquell fang (barreja de terra i plors) i els cobria les parpelles.

Un matí, mentre empedrava les tombes de l'única família que havia conegut, resultat del joc macabre d'aquell Déu que no moria, una mà s'alçà entre l'herba. Aterrada davant el pensament d'estar soterrant una criatura viva, l'Home aixecà pedres i arena i enllaçà els seus dits amb els d'ell. De sobte, la maneta prengué una força endimoniada i li estirà tan fort que l'Home caigué a la seva pròpia tomba. Però aquella violència no cessava i cada cop l'enfonsava més

i ja l'aire s'exhauria i tot era fosc i tenebra. L'Home va comprendre, els versos li apareixien a les palmes talment com estigmes. Amb la mà que li quedava lliure, prengué el coll d'aquell innocent que havia esdevingut instrument de venjança i el premé amb una intensitat que els seus dits mai no havien reconegut. Quan el nen deixà de respirar, l'Home encara ho feia, però també estava mort, només era carn i culpa. Havia matat per poder viure. En alçar el cap va veure Déu, fora d'aquella tomba, que mirava seriós i, en advertir els seus ulls, va somriure.

* * *

Rere el tros de fusta llisa, tova, un món sencer espera la visió d'un rostre. Ell s'acosta i obre el pòrtic, tendrament. Milers de mirades li penetren les pupil·les, la foscor vol tornar però la rebutja. Tots són convidats a casa seva, tots creuen el llindar d'una porta que els pertany, tots moren. Pluja, ganivets. Ell, en canvi, resta quiet, obstaculitzant el camí d'una manera inconscient, i cada vegada veu menys, cau l'ombra sobre la taula. Tolls d'aigua i sang, i un pelegrinatge continu i fatal mentre el cava es calenta. Amb educació, demana permís per absentar-se un instant; l'ambientador també ha mort, és aquí on rau la injustícia.

* * *

Tu i jo som esferes irrompibles impossibles d'aturar. I cada cop que les nostres pells es freguen, la inèrcia del

propi batec ens empeny cap a bars de carretera, bústies de correus, petjades a la vora de l'hivern. Sabem que tornarem al cercle, però quan? Després de què? Cada volta és una nova oportunitat de perdre. Tot al roig. L'asfalt ens poleix les arestes quan tot just començàvem a reconèixer-les al tacte. Depenem dels astres, de la rotació d'aquesta terra nostra que no acabem de recórrer mai. Però és que som moviment, espases suspeses en l'aire esperant la carn. Quantes abans de tu, quantes després de tot. Potser per això perdo la sorra incendiant els temps passats que no han de tornar i que només fan nosa. Sense records, el present és una caixa de cucs de seda constants que mai no esclataran en papallones, ni en nens, ni molt menys en homes. I m'han pres per niu els pulmons, i es nodreixen del meu cos com un exèrcit de la mort invencible. Avancen cada dia amb la seva maquinaria perfecta de destrucció natural i em conquereixen les conques dels ulls i la boca. Però ara que no et puc veure, ni sóc pas capaç de versificar-me per tu els llavis, crec en tu com en una pregària absurda que tothom repeteix amb la fe de les criatures. Poc importa el que tu vulguis, el camí ja ha estat traçat i som a meitat de trajecte. Així sé que arribarà el dia en què les trajectòries estel·lars dels nostres cossos conflueixin novament, com un fenomen estrany que els científics vulguin traduir en paraules, i llavors serem capaços de complir el darrer desig de l'últim nen que pugui aixecar el cap de l'aigua. I cremarem en un zenit espectacular i gloriós, com ho fan les estrelles, en el silenci del buit espacial que s'ha

estès entre nosaltres mateixos. Com un sacrifici necessari que facis per mi, sang per als Déus. Voldrem significar-nos amb els dits i no quedaran paraules per als homes. Aferrades, per sempre, a les palmes de les nostres mans.

* * *

La casa és un niu de cossos, aigua, ganivets i granotes. Al seu interior, tot es barreja i perd la vida. Tothom camina, però, en la mateixa direcció, en espirals infinites. I obren els ulls d'una forma sobtada, com volent assimilar la devastació de la qual formaran part. Però ell està massa cansat d'aquella processó constant que acaba de conèixer i un sentiment fingit de culpa se li instal·la a la planta dels peus. Sent, endinsant-se-li a l'esquena, la lluentor d'una pupil·la dilatada, perduda. Correspon la invitació i veu una dona estesa al terra, la boca oberta, el nas sagnant. Amb un posat tràgic, la pren entre els braços i tots dos ballen a ritme de vals. Ara, la sang li regalima pel rostre i li embruta el vestit d'un blau fosc de matinada. Novament aquell sentiment de culpa: la càrrega de la mort és suportable, però la dona sagnant ultrapassa els límits de la seva paciència i al cap i a la fi el sexe mediocre mai no ha salvat una vetllada dramàtica. Ple d'ira, enfonsa els seus dits en la cintura d'ella i la llança, tan violentament com li és possible, contra la fredor del terra, la retorna als seus orígens, desfà el seu cos. Malauradament s'ha trencat la màgia ara que tot semblava brillar. Llavors, dolçament la despulla d'aquell vestit corromput de mort i de misèria i el deixa caure sobre ell mateix. Embotit en les robes de princeseta d'altern corre i canta

al voltant de la dona morta, nua en tots els sentits, i es diverteix tot pensant en renovar el seu fons d'armari.

* * *

Quan la gran bombeta esclatà, milers de vidres de got esberlat ocuparen la moqueta verda del *pub*. Haurien de restar allà per sempre. Tanmateix, el regust del licor de poma es mantenia encara calent sobre a seva boca vermella i mal delineada. Hi ha coses que no canvien. Sobre la taula, un calendari vell i unes sabates de taló embolicades amb paper de Bíblia. Al pati de llums, la comunitat de rates planejava un cop d'Estat mentre una nena asseguda al terra contemplava l'horitzó i li semblava quelcom impossible d'entendre. Tothom, al cap i a la fi, és responsable dels seus somnis.

En apagar-se la llum, la suor ja li regalimava pel front i pels braços i havia xopat completament la tovallola. Mantenia l'equilibri com una puça ho faria sobre la línia de la vida de la seva mà dreta. El vestit roig arrapat al cos com el seu propi corrent sanguini, les ungles vermelles, el rubor que li esclatava als pòmuls tan evident com la matina-da. Durant una mil·lèsima de segon, algú feu cremar una espelma i la seva imatge infernal fou mostrada al públic. L'Home que jugava a ser dona s'abocà al món amb una transparència tan gran que punyia. Ningú, ni tan sols el propi príncep del subsòl, seria capaç d'oblidar mai aquella imatge carregada d'una bellesa fastigosa, d'una quietud

irreal, de tanta mort i misèria que nafrava l'ambient i exhauria l'oxigen de la sala en les inhalacions desesperades del públic. L'home que ja no era Home, ni home, ni tan sols dona, sinó una mala recepta de cuina de la seva costella.

En consumir-se, l'espelma cremà la darrera llum del dia i tot i tothom tornà a aquella foscor perversa que només desprenen els cors negres.

* * *

Extasiat de joc i d'alegria només vol, en aquell moment, un tros de sofà desocupat i el reialme del comandament a distància. Així, gaudeix de la distracció del les cròniques del cor que ja no batega fins que un home li cau a sobre, abandonant-li el cos ja inútil a les espatlles. Ell, que sent l'abraçada freda que ja coneix, lluny d'incomodar-se el convida, i tots dos comenten els darrers successos del panorama rosa mentre beuen el cava ja massa calent. Vols una altra copa? No hi ha companyia més grata que el silenciós amic, que comparteix gustos i pensaments i mai no discrepa de les seves opinions.

* * *

Jo no sé què faig aquí però el corrent del riu m'arrossega cap a pobles i contrades i espais plens de gent que no connecta i que m'esguarda amb els ulls humits de la pena que em mulla el cos més a dins més a dins encara del que la pell es permet i tot es torna permeable fins i tot la meva

ment i en un trànsit continu de memòries imatges que marxen per sempre riu avall i d'altres que se m'han de quedar atroçment aferrades a la carn com estelles d'una fusta que subjecta el meu cos sobre l'aigua i el fa viatjar tan ràpidament que és com si algú m'hagués pres les agulles del rellotge i ja no puc ja no tinc ganes però el riu no para d'arrençar-me records a crits i a cops d'aquestes pedres que trenquen el mirall sobre el que llischo cada vegada que vull nedar contra la corrent del món cap a la terra o la Terra o la sorra del parc i aquesta vegada és veritat que no puc així que deixa'm anar perquè he de morir-me abans que tot sigui corromput i l'aigua arribi al mar i ens enderroqui els murs de contenció i vulguis aproximar-hi els llavis però no beguis no ho facis deixa't finir de set o mentiràs tota la vida i quan una onada ens cobreixi de sal serem l'aliment dels peixos en un salt de tanca de la cadena alimentària i se sentiran com Déus del mar com Poseidons exercint sobre nosaltres el seu poder absolut o la seva venjança i redimirem la humanitat de tots els pecats i el sodi ja no serà nostre perquè ho ocuparà tot fins que torni a ploure i ja no quedi ningú a la bora del riu com quan érem infants i corriem despullats i només rèiem però tot això ha passat i no t'agafis a les branques perquè és tard només somriu i deixa els ulls ben oberts quan li miris el rostre i potser així compregui la fi de la Gènesi i potser així pugui entendre que aquesta no era la llera perquè ara només puc pensar que sento

Fred
Por
Incertesa
Culpa
Necessitat
Amor
I viceversa

que ja no hi ha més i que tan sols ens restava el sostre d'estrelles així que em deixo anar com un sacrifici necessari i he de tancar els ulls davant la vergonya del meu propi pare.

* * *

Però és tan tard, i la nit ha avançat tan traïdorament ràpid, que el sol el sorprèn encara assegut al sofà de pell morta, plenament acompanyat, pensant. Recorda, gairebé completament adormit, els temps d'infància i, ara que s'han allunyat a la distància de seguretat i són ensucrats per les nits d'alcohol i de vigília, li semblen encara molt més dolços que quan els protagonitzà. Abandona, nostàlgic, el menjador i els cadàvers, i surt altre cop al balcó, on encara plou amb la mateixa violència. Però el nen és al parc, gronxant-se sota l'aigua; ell mateix és al parc i es gronxa sota l'aigua.

—Acosta't, noi! —crida—. Vull que em gronxis!

Ningú no se sent beneït per les divines paraules. I ell, que s'ha erigit el posseïdor del món, veu impotent tots els nens com beuen als tolls, inconscients, despreocupats. I vol apartar-los, oferir-los

aquella aigua que encara no cau, que s'entretén a regalimar pels seus cabells... però duen a la mà una poma.

* * *

Tots els nens s'han alçat de les tombes en una exhuma-
ció massiva d'esperança i d'horror. S'arrosseguen insegurs,
com criatures renascudes que encara no han pres consci-
ència de l'acte de caminar. Duen encara als seus rostres les
cicatrius d'una Gènesi inoportuna. Al mig del parc, l'Home
infantil i els seus germanastres. Els parla i no contesten;
vol despertar-los, no pot. Són com cucs estrenyent la sor-
ra contra el seu cos, digerint les entranyes dels poetes. El
primer impuls el condueix al menyspreu d'aquella con-
ducta primitiva i grotesca d'uns éssers que no són com ell,
l'Home, erigit ara en Rei dels nens, responsable, coherent,
útil. Els reconeix un a un, explora els seus cossos, les seves
mans brutes de fang i ferides per les roques volcàniques.
Se sent poderós, superior, magnífic. Però de sobte, com un
llampec caigut de la tempesta o com una il·luminació de
la seva nova posició de Déu, identifica entre la multitud
una mà coneguda. Contempla el seu mateix braç, cicatrit-
zat d'antigues esgarrapades. És el nen sepultat, el nen que
l'arrossegava als inferns i al que havia privat del plaer de
l'oxigen. Va mirar al seu voltant, reconegué la seva prò-
pia tomba. Víctima i botxí compartien rostre. Desespera-
dament, l'Home va comprendre la creació del món, tot el
seu viatge. I va voler cobrir aquell nen, que ja no era nen

sinó cadàver, de la pluja, abraçar-lo, guarir-li les ferides, infondre-li vida al pit. Mentrestant, la resta de criatures s'acotxaven en una coreografia perfecta cap als tolls d'aigua verda en putrefacció i s'hi abocaven, bevien aquella aigua corrupta. Quan va voler girar-se, quan va entendre que no era suficient, que havia d'alliberar la humanitat d'aquell camí indesitjable, ja tots aquells cossos es banyaven a l'aigua, rient, jugant, cridant com monstres descontrolats que el seu propi pare no sabés aturar. En tornar la vista cap a la seva imatge, cap al nen que retenia als seus braços, només va trobar una pila d'ossos de poma madura. Després, tan sols el no-res.

* * *

A ell, en canvi, li plau molt més observar la caiguda de les gotes salvatges i innocents. Ja no hi ha retorn, el cercle ha estat completat i no hi ha cap força més gran que el seu moviment rotatori. I veure com esdevenen buit, taca sobre la pedra trepitjada, senyal ignorat per les executives i els mestres. Tot ha estat inútil. Plou encara i no hi ha llum o la llum és tan forta que ens cega i no ens deixa veure. I les pren amb les mans, que se li omplen, i les deixa anar a l'interior de casa on se sap retornat, entre granotes i ganivets. No sabem res. Però és massa tard: han esdevingut tolls d'aigua verda.

